

Іншим напрямом мотивації праці як фактора підвищення праці є рівень заробітної плати. Прийнято вважати, що висока заробітна плата приваблює висококваліфікованих працівників, що дає змогу роботодавцям обрати на вакантне місце найкращих серед найкращих, а це призводить до підвищення продуктивності праці на підприємстві.

Саме справедлива заробітна плата є стимулом до підвищення продуктивності праці. Вона визначається думкою працівника при зіставленні величини прибутку з його послугами. Також працівники часто порівнюють свій заробіток з колегами, в наслідок чого роботодавець намагається уникнути конфлікту, не допускаючи несправедливого ставлення до робітника.

Висновки. Ефективна організація системи мотивації працівників є важливим чинником прогресу і розвитку вітчизняних підприємств. Впровадження заходів щодо удосконалення системи мотивації працівників, яка б впливала на продуктивність праці, доцільно здійснювати у такій послідовності:

1. діагностика персоналу на предмет бажання змін;
2. діагностика керівників на предмет бажання змін;
3. комплексний аналіз ресурсів підприємства стосовно мотивації працівників;
4. обговорення результатів досліджень у колективі;
5. розробка нової системи мотивації працівників;
6. впровадження нової системи мотивації працівників на підприємстві.

Стимульованого рівня продуктивності праці можна досягти, використовуючи різні системи мотивації, що винагороджують за вищу якість трудової діяльності. Раціональне забезпечення мотивування працівників підприємств у змозі підвищити ефективність діяльності підприємств, що вимагає проведення подальших досліджень у цьому напрямку. [1].

ЛІТЕРАТУРА

1. С. Сардак «Мотивація та стимулювання працівників вітчизняних підприємств»// Україна: аспекти праці. – 2009. – №7.
2. <https://studopedia su>

Юрій Мітусов,
студент 5 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **І. С. Ладунка,**
к. екон. н., доцент (БДПУ)

ОБГРУНТУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ЗРОСТАННЯ ПРИБУТКОВОСТІ БІЗНЕСУ

Актуальність дослідження. Реалізація економічної стратегії розвитку підприємства здебільшого визначається обсягом доходу, який отримується. Так, від його розміру залежать можливості підприємства щодо оплати праці і формування чисельності та складу робітників, податкова

політика, можливості розвитку матеріально-технічної бази та фінансування відтворювальних процесів, виплати дивідендів та інше. З іншого боку, обсяг доходів є джерелом покриття поточних витрат і утворенням прибутку, водночас він залежить від економічної стратегії підприємства і його цільової функції – прибутку.

Аналіз джерел та літератури. Прибутковості підприємства приділяється значна увага з боку Міністерства фінансів України, Міністерства економічного розвитку і торгівлі України, що знаходить своє відображення у законах, постановах та інструкціях. У вирішенні питання велику участь приймають такі автори як Бланк І.А., Кодацький В.П., Мочерний С.В., Бондар Н.М. та інші науковці [3].

Отже **мета** дослідження полягала у обґрунтуванні стратегій підвищення прибутковості підприємства.

На всіх підприємствах основним узагальнюючим показником фінансових результатів і господарської діяльності є прибуток (дохід) [1]. Цими нормативними положеннями визначається роль і місце прибутку в економіці підприємства. Прибуток підприємства – це перевищення доходів від його діяльності над сумою видатків; він є єдиною формою його власних нагромаджень [2].

На даний час українські підприємства ведуть боротьбу за виживання на ринку. Кращим засобом виживання підприємства є формування його власної стратегії щодо зміцнення його становища на ринку, пожвавлення господарської діяльності і одержання прибутку. На практиці використовують різні підходи до розвитку стратегії, такі як схеми аналізу галузевої прибутковості, конкурентне позиціонування, виявлення базових виробничих можливостей, ресурсів, стратегічних намірів і розробка сценаріїв майбутнього розвитку.

Для розробки адекватної стратегії особливого значення набуває ефективно проведений фінансовий аналіз діяльності підприємства, результати якого використовуються для прийняття управлінських рішень щодо попередження збитковості і забезпечення розвитку підприємства.

Систематизація та аналіз отриманих даних дасть змогу визначити сукупність альтернатив, варіантів, способів, засобів досягнення поставлених цілей. З метою вибору генеральної стратегії здійснюється аналіз стратегічних альтернатив, пропускаючи їх через різні обмеження (ресурсні, юридичні, соціальні, морально-етичні та інші).

Формування й реалізація генеральної стратегії базується на взаємозв'язку інших видів стратегій

Найважливішим інструментом формування виробничої стратегії є ланцюг цінностей, що визначає діяльність, функції та процеси розробки, виробництва, маркетингу, доставки й підтримки продукту або послуги. Цей ланцюг, що створює вартість діяльності, розпочинається із забезпечення сировиною та продовжується в процесі виробництва частин або компонентів випуску продукції, оптового й роздрібного продажу продукту кінцевим споживачам.

Нерозривно пов'язаною з генеральною стратегією виступає фінансова стратегія. Під фінансовою стратегією слід розуміти формування системи довгострокових цілей фінансово-господарської діяльності і вибір

найефективніших шляхів їх досягнення, зважаючи на тенденції розвитку фінансового ринку.

Оцінка результативності фінансової стратегії може бути оцінена насамперед на підставі прогнозованих розрахунків системи основних фінансових коефіцієнтів. Водночас можуть бути оцінені і нефінансові результати реалізації розробленої фінансової стратегії — зростання ділової репутації підприємства (гудвіл); підвищення рівня управління фінансовою діяльністю структурних підрозділів; підвищення рівня матеріального та соціального задоволення фінансових менеджерів.

Висновки. Отже, формування загального прибутку, його збільшення мають важливе значення для кожного підприємства — суб'єкта господарської діяльності. Управління цими процесами займає важливе місце у фінансовому менеджменті.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гетьман О.О. Економіка підприємства: підручник. / О.О. Гетьман. — К. : ЦНЛ, 2006. — 488 с
2. Господарський кодекс України. Глава 7: Підприємство, ст.62
3. Довбня С. Б. Методичні особливості показників рентабельності та розробка їх класифікації / С. Б. Довбня, О. Г. Пендик // Молодий вчений. — 2014. — № 5. — С. 94–97.

Тетяна Мухіна,
студентка 6 курсу
гуманітарно-економічного факультета
Наук. керівник: **П.В. Захарченко,**
д.е.н., професор (БДПУ)

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛАСНОГО БЮДЖЕТУ В УМОВАХ ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ УКРАЇНИ

Актуальність. В сучасних умовах розширення функцій і повноважень органів місцевого самоврядування, побудова фінансового фундаменту функціонування локальних бюджетів є важливим завданням. Місцеві бюджети за допомогою фінансових ресурсів активно впливають на економічні та соціальні процеси в окремих адміністративно-територіальних одиницях, створюють можливості для розв'язання загальнодержавних проблем на регіональному рівні та підвищення якості життя громадян.

Ступінь досліджуваності проблеми. Зазначені проблеми знайшли відображення у працях вітчизняних науковців, зокрема Й. Бескида, О. Василика, В. Дем'янишина, О. Кириленко, В. Кравченка, І. Луніної, В.Опаріна, К. Павлюк, Ю. Пасічника, В. Федосова, С. Юрія, А. Буряченка та інших. Належне місце у розробці цих проблем займають роботи західних вчених А. Вагнера, Р. Гнейста, Л. Штейна.

Мета роботи. Метою написання є визначення напрямів удосконалення формування доходів місцевих бюджетів в умовах бюджетної децентралізації